

meget, vi vil udlede i perioden, hvis vi ikke gør noget ekstra.

Det, der gøres, gøres ved at reducere kvotetil- delingen til de virksomheder, der er omfattet af kvoteordningen, og den reduceres med 5,2 milli- oner t. Resten af reduktionen tager staten sig af, bl.a. ved nye hjemlige tiltag, som forhandles i energiplanen, og køb af det, der hedder CDM og JI. Det vil sige, at vi laver projekter i andre lande, og når vi betaler de projekter, kan vi afskrive CO₂-udslippet på den danske konto.

Endelig har vi stadig et udestående med EU i relation til basisårsproblematikken, som jo dre- jer sig om, at netop 1990, som er basisår for hele den her Kyotoaftale, er et dårligt år for Danmark at bruge som udgangspunkt for en fremtidig re- duktion, idet 1990 var et år med en meget lav CO₂-udledning i Danmark på grund af stor im- port af el fra Norge og Sverige. Men nu har vi altså påtaget os forpligtelsen.

På grund af denne import producerede Dan- mark selv mindre el på sine kraftværker, hvilket betød et meget mindre CO₂-udslip i 1990, og det vil vi i Danmark meget gerne have EU til at tage hensyn til. Sagen er ikke helt på plads endnu, men staten har altså alligevel påtaget sig at dæk- ke de sidste 7,8 millioner t, som er mankoen.

Med denne ændring af kvoteloven ligger der en del af planen for, hvordan vi når vores Kyoto- mål. Samtidig er det en vigtig brik i Danmarks klimapolitik. Sammenholder man denne kvote- lov med regeringens ambitiøse energiplan, får man et billede af en perspektivrig energi- og kli- mapolitik.

Venstre støtter lovforslaget.

Formanden:

Der er et par korte bemærkninger til ordføreren, og først er det fru Anne Grete Holmsgaard.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Først en forbrugeroplysning: Det er ikke rigtigt, at der er forhandlinger om regeringens udspil til en energistrategi. Vi venter stadig væk på, at der bliver indkaldt til forhandlingsmøder.

Men det, jeg egentlig vil spørge hr. Vesselbo om, er målet på 21 pct. Når nu han taler om kvote- loven, går jeg ud fra, at hans udgangspunkt er, at Danmark skal nå de 21 pct. Når man så ser på selve allokeringsplanen, kan man se, at der er en tabel, der hedder: Effekten af tiltag besluttet i perioden 2001-2006. Det er så store tal, at man

får et klart indtryk af, at der er valgt det mest optimistiske scenario, og at det derfor måske nok på tegnepapiret hænger sammen, men at der er en meget stor risiko for, at allokeringspla- nen ikke hænger sammen og ikke indfrier målet på de 21 pct. Så mit spørgsmål er: Har Venstre et bud på, hvad en plan B er? Hvad gør vi, hvis vi i 2010 kan konstatere, at vi er langt fra at være i mål?

(Kort bemærkning).

Eyvind Vesselbo (V):

Nu ser vi jo anderledes på det end fru Anne Gre- te Holmsgaard og SF. Vi regner ikke med, at re- geringen laver en plan, der ikke holder, så derfor er der i den her sammenhæng ikke nogen grund til på forhånd at have en plan B.

Men jeg kan bekræfte – og det sagde jeg også i min tale; jeg synes, det blev sagt ganske klart – at vi når en reduktion på 21 pct. Og der er lavet en beregning, en fremskrivning, som jeg også sagde i min tale, som viser, at der er en forskel på 13 millioner t i forhold til den beregning, hvis vi bare kører videre, men at vi nu reducerer på den her måde, bl.a. ved hjælp af kvoteloven. Det vil sige, at det så skulle gå op; så skulle vi jo nå de 54,8 millioner t, som er reduktionen på de 21 pct. set i forhold til 1990. Oven i købet uden no- gen korrektion for basisåret.

Kl. 15.10

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg har ikke sat spørgsmålstegn ved, om det på tegnepapiret går op. Det gør det selvfølgelig. Man fremlægger jo ikke noget i Folketinget, der ikke går op. Det, jeg har snakket om, er den vir- kelige verden. Altså, effekten af tiltag inden 2006 er efter min mening sat meget positivt for at nedskrive mankoen. Det er den ene del. Den an- den del er fremskrivningen, hvor jeg ikke ved, om den stigning af el-forbruget, som den seneste danske statistik viser, er indregnet i.

Mit spørgsmål er: Er det virkelig Venstres holdning, at man går ind i det her uden at have en plan B? Altså uden at have en strategi for, hvad man gør, hvis virkeligheden opfører sig anderledes end tegnepapiret. Er det virkelig Venstres holdning, at man ikke har en sådan, hvis det nu viser sig, at vi ikke når det, hvad vi kan konstatere i 2010? Hvad skal vi så gøre for at sikre, at vi når det?